

Secretul Vraciului

Joseph Delaney

Ediția a II-a

Traducere de
Cristina Jinga

CORINT JUNIOR

Redactare: Sorin Petrescu
Tehnoredactare: Dana Diaconescu

Joseph Delaney
THE SPOOK'S SECRET
First published by Random House Children's Books

Copyright © Joseph Delaney, 2006
Cover and illustrations copyright © David Wyatt, 2006

The right of Joseph Delaney to be identified as the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT

București, 2007
ISBN 978-973-128-112-4

Timbrul literar se plătește Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO65RNCB0082000508720001 / B.C.R., Sucursala UNIREA

Format: 32/70x100
Coli tipo: 13,5
Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DELANEY, JOSEPH

Secretul Vrăciului / Joseph Delaney ; trad.: Cristina Jinga. -

Ed. a 2-a. - București : Corint Junior, 2007

ISBN 978-973-128-112-4

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Pentru comenzi și informații adresați-vă la: **Editura CORINT JUNIOR**

Difuzare și Clubul Cărții

Splaiul Independenței nr. 202 A, Sector 6, București

Tel.: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.77. Fax: 319.88.66

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

www.corintjunior.ro

www.edituracorint.ro

Pentru Marie

Cuprins

Capitolul 1. Un vizitator neașteptat	9
Capitolul 2. Rămas-bun de la Chipenden	23
Capitolul 3. Acasă	33
Capitolul 4. Casa de iarnă	47
Capitolul 5. Ce zace dedesubt	79
Capitolul 6. O poamă tare rea	104
Capitolul 7. Aruncătorul-de-pietre	123
Capitolul 8. Întoarcerea aruncătorului-de-pietre	149
Capitolul 9. Prevestirile morții	162
Capitolul 10. Vești rele	176
Capitolul 11. Camera mamei	200
Capitolul 12. Necromanție	216
Capitolul 13. Înșelăciune și trădare	237
Capitolul 14. Înzăpezit	262
Capitolul 15. Jos în pivniță	284
Capitolul 16. Sus la mansardă	298
Capitolul 17. Adevărurile de acasă	312
Capitolul 18. Capela morților	329
Capitolul 19. Pâinea rotundă	355
Capitolul 20. Golgoth	372
Capitolul 21. Capcana	384
Capitolul 22. Cum e cel mai bine	399
Capitolul 23. Înapoi la Chipenden	408

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGĂ BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINȚA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ȘI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ȘI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANȚUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE

WARDSTONE —
LESPEDA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 1 UN VIZITATOR NEAȘTEPTAT

Era o noapte de noiembrie, neagră și înghețată, iar Alice și cu mine stăteam la focul din bucătărie, împreună cu magistrul meu, Vraciul. Vremea se răcea din ce în ce mai tare și știam că în orice zi, de acum încolo, Vraciul putea hotărî că era timpul să ne mutăm în „casa lui de iarnă”, din mohorâtul Anglezarke.

Eu nu eram deloc nerăbdător să plecăm. Eram ucenicul Vraciului numai din primăvară încoace și e drept că nu văzusem niciodată casa din Anglezarke, dar cu siguranță nu mă ardea curiozitatea. Mi-era bine și cald în casa din Chipenden și, dac-ar fi fost după mine, mai degrabă aici mi-aș fi petrecut iarna.

JOSEPH DELANEY

Mi-am ridicat ochii din cartea cu verbele latinești pe care mă căzneau să le învăț, și Alice mi-a întâlnit privirea. Stătea pe un scăunel scund, aproape de vatră, cu fața scaldată în lumina dogorătoare a focului. Ea mi-a zâmbit, și eu i-am răspuns tot cu un zâmbet. Alice era celălalt motiv pentru care n-aș fi vrut să mai plecăm din Chipenden. Îmi era cel mai apropiat prieten pe care îl avusesem vreodată și îmi salvase viața de mai multe ori, în ultimele câteva luni. Chiar mă bucuram că locuia și ea aici, cu noi. Făcea singurătatea vieții de vraci mult mai ușor de îndurat. Dar magistrul meu îmi spusese, între patru ochi, că, foarte curând, urma să ne despărțim. El, unul, niciodată nu avusese cu adevărat încredere în Alice, din pricină că provenea dintr-o familie de vrăjitoare. De asemenea, se temea că va începe să-mi distragă atenția de la lecțiile mele, de aceea, când Vraciul și cu mine urma să plecăm la Anglezarke, Alice nu avea să ne însoțească. Biata Alice nu știa de hotărârea aceasta, iar eu nu avusesem inima să i-o spun, așa că, deocamdată, mă bucuram doar de încă una dintre prețioasele noastre seri împreună la Chipenden.

Dar, după cum s-a dovedit, avea să fie chiar ultima noastră seară din anul acela, căci, pe când eu și Alice

stăteam citind la lumina focului, iar Vraciul moțăia în jilțul său, dangățul clopotului care ne anunța un vizitator ne tulbură deodată tihna. La auzul acelu sunet deloc bine-venit, mi s-a tăiat toată pofta de viață. Nu însemna decât un singur lucru: o nouă misiune pentru Vraci.

Vedeți dumneavoastră, nimeni nu venea vreodată până sus, la casa Vraciului. Și asta în primul rând pentru că ar fi fost sfâșiat bucăți-bucățele de duhul domestic care păzea casa și grădinile. De aceea, în pofida înserării și-a vântului rece, era sarcina mea să cobor până la clopotul din pâlcul de sălcii, ca să aflu cine avea nevoie de ajutor.

Mi-era cald și bine înăuntru, după cina de mai devreme, iar Vraciul probabil că mi-a simțit lipsa de chef de-a mă dezlipi de locul meu. A clătinat din cap de parcă ar fi fost dezamăgit de mine și ochii lui verzi au sclipit amenințător.

— Mișcă-te până jos, băiete, a mârâit el. E o noapte urâtă și oricine o fi acolo, nu se face să fie lăsat să aștepte.

Când m-am ridicat și mi-am luat haina, Alice mi-a aruncat un zâmbet fugar, de înțelegere. Îi părea rău pentru mine, dar i-am văzut cumva și mulțumirea că ea rămânea așezată la gura sobei, încălzindu-și mâinile, în vreme ce eu trebuia să ies afară, în vântul tăios.

JOSEPH DELANEY

Am tras ușa cu hotărâre după mine și, cu un felinar în mâna stângă, am pornit prin grădina de la apus, apoi în josul dealului, înfruntând vântul care se străduia din răputeri să-mi smulgă haina de pe mine. În cele din urmă, am ajuns la sălciile plângătoare de la răscruce. Era întuneric și felinarul meu arunca umbre neliniștitoare, prefăcând trunchiurile și ramurile sălciilor în brațele cu gheare și fețele unor spiriduși răutăcioși. Deasupra capului meu, crengile golașe dansau și tremurau în vântul scâncind și tânguindu-se ca o cobe prevestitoare de moarte.

Însă genul acesta de lucruri pe mine nu mă neliniștește prea tare. Mai fusesem pe întuneric în acest loc și, prin călătoriile mele cu Vraciul, mă confruntasem cu asemenea grozăvii, că vouă vi s-ar fi făcut părul măciucă. De aceea, nu mă puteam înfricoșa acum de câteva umbre; mă așteptam să mă întâlnesc cu cineva mult mai speriat decât eram eu. Probabil vreun argat de la vreo fermă, trimis de tatăl lui, chinuit de vreo fantomă și disperat să primească ajutor; un băiat probabil îngrozit de faptul că s-a apropiat la mai puțin de o jumătate de milă de domeniul Vraciului.

Dar la sălciile plângătoare nu aștepta un băiat, și atunci m-am oprit locului, uluit. Acolo, sub frânghia

clopotului, stătea o siluetă înaltă, înfășurată într-o mantie întunecată, cu glugă, ținând un toiag în mâna stângă. Era un alt vraci!

Omul nu s-a clintit, așa că m-am apropiat de el, până la vreo doi pași distanță. Avea umerii largi și era o idee mai înalt decât magistrul meu, dar din față nu i-am putut desluși mare lucru, căci și-o ținea ascunsă în umbră. A vorbit el primul, mai înainte de a mă prezenta.

— Fără îndoială că el stă frumușel la căldurică, în vreme ce tu umbli prin frigul de afară, zise străinul, cu un sarcasm evident în glas. Nu s-a schimbat nimic!

— Dumneavoastră sunteți domnul Arkwright? l-am întrebat. Eu sunt Tom Ward, ucenicul domnului John Gregory...

Presupunerea mea era destul de întemeiată. Magistrul meu, John Gregory, era singurul vraci pe care-l cunoscusem vreodată, dar știam că mai erau și alții, cel mai apropiat fiind Bill Arkwright, care își desfășura activitatea dincolo de Caster, ocupându-se de regiunile de la hotarul de nord al Comitatului. Prin urmare, era foarte probabil ca el să fi fost acela — deși nu puteam ghici de ce venise după ajutor.

Străinul își dădu gluga la o parte, descoperindu-și fața și scoțând la iveală o barbă neagră, înspicată cu smocuri

JOSEPH DELANEY

cărunte, și o claie deasă de păr negru, argintat pe la tâmple. Cu gura zâmbea, dar ochii lui erau reci și tăioși.

— Nu-i treaba ta cine sunt eu, băiete. Magistrul tău mă cunoaște prea bine!

Cu aceste cuvinte, își vârî mâna sub mantie, scoase un plic și mi-l întinse. L-am întors de pe o parte pe cealaltă, cercetându-l rapid. Fusese sigilat cu ceară și îi era adresat *Lui John Gregory*.

— Ei bine, du-te odată, băiete. Dă-i scrisoarea și avertizează-l că o să ne întâlnim curând. Îl aștept să vină la Anglezarke!

M-am supus îndemnului său, vârând scrisoarea în buzunarul pantalonilor, foarte mulțumit să o iau din loc, fiindcă nu mă simțeam defel în largul meu în prezența lui. Dar, după ce m-am întors și m-am îndepărtat câțiva pași, am aruncat, din curiozitate, o privire înapoi. Spre surprinderea mea, nu mai era nici urmă de străin. Deși, la rândul său, nu avusese timp să facă mai mult de câțiva pași, dispăruse deja în pădurice.

Intrigat, am luat-o mai repede la picior, grăbit să mă întorc în casă și să scap de vântul aspru, înghețat. Mă întrebam oare ce putea fi în scrisoare. Glasul străinului avusese un ton amenințător și, din spusele sale, nu

reieșea că el și magistrul meu vor avea o întâlnire prietenească, ba dimpotrivă!

Cu aceste gânduri învârtindu-mi-se în cap, am trecut de banca unde Vraciul îmi preda lecțiile, când era vreme frumoasă, și am ajuns la primul rând de copaci din grădina de apus. Dar atunci am auzit ceva care m-a făcut să-mi țin respirația de frică.

Un asurzitor răget de mânie a răsunat din bezna de sub copaci. Atât de sălbatic și de înspăimântător, încât am încremenit în loc. Era un miorlăit pătrunzător, care se putea auzi de la câteva mile depărtare și pe care îl mai auzisem și înainte. Știam că așa făcea duhul domestic al Vraciului când apăra grădina. Dar de cine o apăra? Oare fusesem urmărit?

M-am întors și-am ridicat felinarul, încercând să deslușesc ceva prin întuneric. Poate că străinul era chiar în spatele meu! N-am văzut nimic, așa că mi-am ciulit urechea, pândind vreun zgomot, cât de mic. Dar tot ce-am putut auzi au fost vaietul vântului printre copaci și lătratul unui câine de la o fermă din depărtare. În cele din urmă, ușurat că barem nu fusesem urmărit, mi-am continuat drumul.

Nici n-am apucat să fac un pas, și mârâitul de mânie a răsunat din nou, de data aceasta, mult mai aproape.